

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **Veolia Energie ČR, a. s.**, IČO: 45193410,
sídlem 28. října 3337/7, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava,
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Šebkem,
sídlem Moravská 1553/52, 120 00 Praha 2 - Vinohrady,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo nám. 193/20, 405 02 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. KUUK/187652/2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2020, č. j. KUUK/187652/2020, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, stavebního úřadu, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 7. 2020, č. j. MURCE/29005/2020, jímž bylo podle § 115 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a podle § 18c vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, (dále jen „stavební vyhláška“) vydáno stavební povolení na stavbu „Stavební úprava otopné soustavy v bytovém domě č. p. XA, XB, XC – změna zdroje vytápění“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. XD v k. ú. X, a byly stanoveny podmínky pro provedení stavby. Žalobkyně rovněž požadovala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je postiženo zásadními vadami řízení, které jeho vydání předcházelo, v jejichž důsledku je vadné v celém jeho rozsahu, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Současně tvrdila, že je napadené rozhodnutí nezákonné.
3. Žalobkyně nejprve namítala pochybení, jehož se měl dopustit správní orgán prvního stupně, když se nijak nevypořádal, nebo se vypořádal nedostatečně, s jejími námitkami, které učinila v podání ze dne 28. 5. 2020, 24. 6. 2020 a dále do protokolu ze dne 22. 6. 2020.
4. Správnímu orgánu prvního stupně dále žalobkyně vytýkala, že nepostupoval v řízení v souladu s právními předpisy a soustavně ignoroval konzistentně prezentované námitky žalobkyně, ale i platné právní předpisy, jimiž se měl při svém rozhodování řídit. Nepostupoval tak ani v okamžiku, kdy byl z důvodu námitek vznesených žalobkyní nucen vyzvat stavebníka k doplnění podkladů. Uvedené nedostatky vyvrcholily vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MURCE/29005/2020. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje fakticky žádnou právní argumentaci, kterou by se tento správní orgán vypořádal s námitkami žalobkyně v řízení uplatněnými obecně jinak než tak, že k nim nepřihlédl, avšak bez řádného a přezkoumatelného odůvodnění svých úvah, které by bylo možné považovat za odpovídající průběhu řízení před tímto správním orgánem provedenému a hlavně za neodporující platným právním předpisům. Žalobkyně dovodila, že se správní orgán prvního stupně svým přístupem v řízení před ním vedeným dopustil faktické trvalé ignorace práv žalobkyně, což nelze hodnotit jinak, než jako postup v rozporu s platnými právními předpisy a tedy jako postup nezákonný. Žalobkyně podala dne 4. 8. 2020 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, v němž kontinuálně navázala na svá tvrzení či námitky uplatňované jí v průběhu celého řízení. Současně žalobkyně navrhla zrušení svým odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém jeho rozsahu.
5. Žalobkyně žalovanému vytýká, že v odvolacím řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nedostatečně přezkoumal řízení před správním orgánem prvního stupně a nezabýval se odvoláním žalobkyně do shora uvedeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu, kterým bylo odvoláním žalobkyně toto rozhodnutí napadeno.
6. Správní orgány obou stupňů se dle žalobkyně nevypořádaly s významem a dopady povolované stavby, přičemž není z textu napadeného ani prvoinstančního rozhodnutí postaveno najisto (někdy však ani patrně), jakými úvahami se správní orgán řídil při posuzování podané žádosti, při posuzování podmínek a stanovisek dotčených orgánů a správců veřejné technické vybavenosti, které důkazy vzal za prokázané a jak tento orgán hodnotil příslušné právní předpisy vztahující se k věci. Vzhledem k tomu, že žalovaný ve značné části odůvodnění napadeného rozhodnutí buďto odkázal, anebo rozvedl závěry

správního orgánu prvního stupně, je napadané rozhodnutí minimálně z těchto důvodů rozhodnutím vydaným v rozporu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť je rozhodnutím celkově nepřezkoumatelným.

7. Žalobkyně poukázala na to, že v řízení o vydání stavebního povolení naplnění všech taxativně uvedených požadavků a doložení podkladů pro vydání stavebního povolení tak, jak jsou předpokládány právními předpisy, prokazuje stavebník a nikoliv žalobkyně nebo správní orgán prvního stupně. V tomto směru se žalovaný s průběhem řízení před správním orgánem prvního stupně a s eventuálním odvolacím důvodem nevypořádal.
8. Dle žalobkyně žalovaný ve svém rozhodnutí zcela pominul svou povinnost přezkoumat rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tom směru, zda tento zkoumal a ověřil účinky budoucího užívání stavby tak, jak to má na mysli ustanovení § 111 odst. 2 stavebního zákona, když z napadaného rozhodnutí a současně z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, jakým způsobem vyhodnotil žalovaný tyto námitky tak, aby byly jím uváděné závěry a odůvodnění žalobkyni srozumitelné. To platí totožně i o odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
9. Žalovaný se dostatečně nezabýval přezkumem postupu správního orgánu prvního stupně a jeho posouzením souboru otázek, majících zcela zásadní význam pro dané řízení. Konkrétně ze spisové dokumentace a ani z napadaného rozhodnutí žalovaného není patrné, zda správnímu orgánu vlastník stavby prokázal, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území. Nezabýval se otázkou, zda stavba není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, a zda není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, a i tyto otázky zcela ignoroval.
10. Podle žalobního tvrzení se žalovaný nezabýval posouzením rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který dle žalobkyně nestanovil podmínky pro užívání stavby tak, jak je má na mysli ustanovení § 115 odst. 1 stavebního zákona, ani absencí zhodnocení energetické náročnosti budov ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. S odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“) a jeho měnící zákon č. 396/2016 Sb., žalobkyně dále vyslovila nesouhlas s tvrzeními ohledně dostatečnosti posouzení ekonomické důvodnosti (či přijatelnosti), které je nezbytné pro výstavbu dalšího zdroje znečištění ovzduší. Posouzení ekonomické přijatelnosti je nutno považovat za nedostatečné, zavádějící a tedy takové, která znamená, že nedošlo k vypořádání se ze strany žalovaného s předmětným odvolacím argumentem žalobkyně. Je zde naopak zřejmé dle žalobkyně, že tato ekonomická přijatelnost či výhodnost posouzena žalovaným v žádném případě relevantním způsobem nebyla, přičemž obdobný závěr o posouzení této zásadní otázky platí i pro závěry učiněné správním orgánem prvního stupně v řízení před ním vedeným. Ekonomickou výhodnost měly správní orgány, dle názoru žalobkyně, zkoumat z úřední povinnosti, a proto argument, že platný právní stav nezakládá žalobkyni procesní právo uplatňovat námitky tohoto charakteru je zcela lichý. Absence vyhodnocení ekonomického dopadu pak má význam nejen pro výsledek předmětného řízení, ale současně jsou nastalými změnami přímo dotčena práva žalobkyně, která má postavení účastnice řízení.

12. Žalobkyně vytýkala dále žalovanému, že plně nerespektoval Státní energetickou koncepci a Územní energetickou koncepci Krajského úřadu Ústeckého kraje vydanou ve věci zásad územního rozvoje a její aktualizaci z června 2019. Pokud toto nerespektuje stavebník, musí toto respektovat orgány vyjadřující se k záměru stavebníka a pokud dávají kladná povolení k odpojení od již zřízeného obnovitelného kombinovaného zdroje tepla a elektrické energie a povolují vyrábět teplo (pouze teplo) z neobnovitelného a importovaného paliva, tj. zemního plynu, jednají tak v rozporu s přijatými usneseními (územní energetickou politikou) Ústeckého kraje a Státní energetickou koncepcí. Stavebník je v souladu se zákonem povinen předložit při stavebním řízení posouzení technické, ekonomické a ekologické proveditelnosti alternativních systémů dodávek energie podle prováděcího právního předpisu. Zákon určuje, co jsou alternativní dodávky: tj. místní systém dodávky energie využívající energii z obnovitelných zdrojů, kombinované výroby elektřiny a tepla, soustavy zásobování tepelnou energií a tepelného čerpadla. Stavebník se naplnění této povinnosti vyhýbá, aniž by se jakkoliv vypořádal s tím, že se odpojuje od soustavy zásobování tepelnou energií využívající energii z obnovitelných zdrojů a vyrábějící energii v cyklu kombinované výroby elektřiny a tepla a nahrazuje to prostou výrobou tepla z plynu, což je v rozporu s prosazovanými principy na území států Evropské unie, Státní energetickou koncepcí a též Územní energetickou koncepcí Ústeckého kraje. Jedná se zde o prosazení nelogického zájmu jednotlivce na úkor logického zájmu společnosti chránit přírodní zdroje.
13. Právní argumentaci žalovaného ohledně všech shora uvedených důvodů uváděných žalobkyní pro stavební řízení nelze v žádném případě brát za relevantní, když z obsahu rozhodnutí žalovaného a též správního orgánu prvního stupně podle žalobkyně vyplývá snaha bagatelizovat zákonnou závaznost regulující postupy žalovaného způsobem, kterým tak činí správní orgán v rámci odůvodnění napadaného rozhodnutí.
14. Žalobkyně nesouhlasí s právní a faktickou argumentací žalovaného, týkající se problematiky odpojování od soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“) komplexně a s jeho názorem na danou problematiku prezentovaným v napadaném rozhodnutí a považuje jej za nesprávný a v rozporu s platnými právními předpisy. Shodně tak nesouhlasí žalobkyně se závěry žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) ohledně prokázání ekonomické výhodnosti stavby pro stavebníka. K prokázání této výhodnosti podle žalobkyně nikdy v řízení nedošlo.
15. Žalobkyně dále odkázala na zahraniční judikaturu (konkrétně na rozhodnutí Krajského soudu v Prešově ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. KSPO/4Sp/45/2015), řešící otázku posuzování ekonomické výhodnosti ve stavebním řízení a podle níž by hledisko ekonomické výhodnosti mělo být jedním ze zásadních kritérií přezkoumávaných v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí. Toto rozhodnutí nahlíží na danou otázku komplexněji, tedy ne pouze z úhlu pohledu práv stavebníka, ale rovněž z úhlu pohledu práv ostatních osob, která budou v konečném důsledku dotčena, tedy i práv ostatních odběratelů napojených na SZTE.
16. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému, že se nezabýval dostatečně a odpovědně odpojením objektů od zásobování tepelnou energií využívající energii z obnovitelných zdrojů a vyrábějící energii v cyklu kombinované výroby elektřiny a tepla a jejich nahrazením prostou výrobou tepla z plynu, což je v rozporu s prosazovanými principy na území států Evropské unie, Státní energetickou koncepcí, výše uvedenou Územní energetickou koncepcí Ústeckého kraje.

17. Výše uvedené postupy správních orgánů jsou dle názoru žalobkyně v rozporu s právními předpisy.
18. Žalobkyně má rovněž za to, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se v zásadě nikterak relevantně nevypořádali s významem a dopady promítnutí ustanovení § 77 zák. č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, (dále jen „energetický zákon“) do stavebního řízení a fakticky svým postupem či výkladem spíše umožnili jeho obcházení. Podle žalobkyně by měl žalovaný, a to s ohledem na skutečnost, že předmětem řízení je změna způsobu dodávky tepla a změna způsobu vytápění, postupovat zcela opačně.
19. Žalobkyně má za to, že zákonodárce poslední úpravou energetického zákona reflektoval minimálně na skutečnost, že výkladově, a to právě ve stavebním řízení, docházelo ke zneužívání původně relativně nejednoznačné formulace některých ustanovení, když novelizací byla zdůrazněna důvodnost dopadu na funkčnost zbytku soustavy SZTE. Skutečnost, že předmětná ustanovení byla novelizována a též důvody, které k tomuto kroku zákonodárce vedly, musela být známa správním orgánům obou stupňů v rámci předmětného řízení a stejně tak jim muselo být známo i to, že tyto aspekty by měly být přezkoumávány v rámci jejich rozhodovací činnosti v předmětném řízení.
20. Žalobkyně závěrem zdůraznila, že správní orgány svými rozhodnutími upřednostnily v rozporu s legislativou ekonomické zájmy nad zájmy ekologickými, a pouze se držely svého právního výkladu příslušných předpisů upravujících pouze oblast stavebnictví.

Vyjádření k žalobě

21. Žalovaný ve svém písemném vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
22. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl, že žalobou napadeným rozhodnutí bylo dostatečným způsobem reagováno na všechny námitky žalobkyně, přičemž ta v žalobě konkrétně neuvádí, na které odvolací námitky nebylo reagováno. Prvostupňové rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, bylo v odvolacím řízení žalovaným zákonným způsobem přezkoumáno. Napadené rozhodnutí je jasné a dostatečně zdůvodněné.
23. Pokud žalobkyně v žalobě namítala, že se žalovaný dostatečně nezabýval přezkumem postupu správního orgánu prvního stupně z hlediska umístění stavby, pak žalovaný poukázal na ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona, na vedlejší účastenství žalobkyně ve správním řízení a na skutečnost, že změnou způsobu vytápění v již existujícím a plně funkčním domě nedojde k zasažení do vlastnického práva žalobkyně. Ze stejného důvodu, tedy pro překročení rámce stanoveného § 114 odst. 1 stavebního zákona, shledal žalovaný nedůvodnou žalobní námitku, týkající se nedostatečného posouzení ekonomické důvodnosti stavby, problematiky odpojování od SZTE, jakož i námitku, podle níž se žalovaný nezabýval absencí zhodnocení energetické náročnosti budov a nestanovil podmínky pro užívání stavby. Nadto však poukázal na ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona, který stanoví podmínky pro užívání pouze tehdy, je-li to k užívání stavby třeba, a dále na skutečnost, že energetická náročnost budovy byla součástí projektové dokumentace, k níž se žalobkyně mohla vyjádřit, avšak tak neučinila. Stavební úřad posuzoval energetickou náročnost budovy společně s projektovou dokumentací jako celek a nevyjadřoval se k dílčí částí projektové dokumentace, u kterých neměl pochyb.
24. Nedůvodná je dle žalovaného rovněž námitka žalobkyně, že se dostatečně a odpovědně nezabýval odpojováním objektů od zásobování tepelnou energií využívající energii z

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obnovitelných zdrojů, což je v rozporu s Územní energetickou koncepcí Ústeckého kraje a v rozporu s principy na území států Evropské unie. Žalovaný zdůraznil, že tato námitka nebyla žalobkyní uplatněna ve správním řízení, a proto se k ní žalovaný nemohl vyjádřit. I přesto má za to, že tato námitka rovněž přesahuje rámec ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona. Nad rámec toho žalovaný uvedl, že stavební záměr není v rozporu s územní energetickou koncepcí Ústeckého kraje a tato skutečnost je zkonstatována v rozhodnutí prvoinstančního orgánu, kde je uvedeno, že uskutečněním záměru nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Nad to zmínil, že se k záměru vyjádřily kladně i příslušné dotčené orgány. Dále žalovaný uvedl, že v dané věci byla posuzována konkrétní žádost stavebníka, která spočívala v provedení změny způsobu vytápění bytového domu, a stavební úřad tuto žádost přezkoumal podle platných právních předpisů. Z logiky věci tak v tomto řízení nebylo posuzováno zásobování jinou tepelnou energií, např. z obnovitelných zdrojů, neboť tato možnost nebyla součástí žádosti stavebníka.

25. Pokud žalobkyně namítala, že se správní orgány nikterak relevantně nevypořádaly s významem a dopady § 77 energetického zákona do stavebního řízení, pak ani tuto námitku nepovažuje žalovaný za důvodnou. Žalobkyně totiž v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně argumentovala tím, že bylo porušeno ustanovení § 77 odst. 4 energetického zákona, když ze strany stavebníka nebyla předložena dohoda mezi ní a dodavatelem tepla o zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje tepla. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí uvedl, že v daném případě nebylo předmětem projednávání náhradního nebo jiného zdroje tepelné energie uvedeného v ust. § 77 odst. 4 energetického zákona, a že tudíž vydání stavebního povolení není podmíněno uzavřením písemné dohody.
26. Namítala-li žalobkyně, že správní orgány upřednostnily ekonomické (žalobkyní zpochybňované) zájmy nad zájmy ekologickými, pak se jedná, dle žalovaného, o chybný a ničím též nepodložený názor, který nelze ani za žalobní námitku považovat. Opakovaně zdůraznil, že stavební záměr byl řádně projednán, byl příslušnými dotčenými orgány posouzen a nebyl shledán důvod stavbu nepovolit.

Replika žalobkyně

27. K vyjádření žalovaného k žalobě podala žalobkyně repliku, v níž trvá na tom, že správní orgány nedostály své zákonné kompetenci rozhodovat o věcech podstatných pro předmětné řízení, v řízení postupovaly nezákonně a na újmu žalobkyně, neboť postup žalovaného je v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně částečně zopakovala své argumenty obsažené v žalobě a doplnila, že k posuzování odpojení stavebníka od soustavy SZTE v předmětném řízení, významu dopadu ust. § 77 energetického zákona a zejména k postupu správních orgánů při posuzování ekonomické důvodnosti, které je kritériem nezbytným pro výstavbu dalšího zdroje znečištění ovzduší, poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 84/2014 a dále na rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje sp. zn. KÚOK/98575/2020/OSZ/752, č. j. KUOK 12231/2021, ze dne 1. 2. 2021, kterým tento správní orgán na úrovni žalovaného v rámci přezkoumávání rozhodnutí prvostupňového orgánu v co do materie fakticky zcela totožné věci rozhodl o obdobných námitkách, které v předmětném řízení předcházejícím podání žaloby uplatnila žalobkyně. Krajský úřad Olomouckého kraje přitom rozhodl tak, že obsahově téměř zcela shodným námitkám účastníka řízení vyhověl, a to s faktickou a právní argumentací odpovídající právní argumentaci uplatněné v odvolání žalobkyně podaném k žalovanému v předmětné věci a nyní uplatněné v žalobě.

28. Žalobkyně dále uvedla, že si je vědoma toho, že správní orgány nejsou oprávněny ke kontrole věcné správnosti znaleckého posudku posuzujícího ekonomickou výhodnost změny zdroje vytápění. Má však za to, že v rámci řízení jimi vedeného musí posoudit, zda byl předmětný posudek zpracován v souladu s právními předpisy a zda jsou jeho vstupní údaje kontrolovatelné, což se v předmětném řízení nestalo, ačkoli žalobkyně tuto skutečnost namítala v průběhu celého řízení.
29. Žalobkyně zdůraznila, že i nadále nesouhlasí s právní a faktickou argumentací žalovaného, týkající se problematiky odpojování od SZTE komplexně a jeho názor na danou problematiku, prezentovaný v napadeném rozhodnutí jako celku, považuje stále za zcela nesprávný a v rozporu s platnými právními předpisy. Shodně tak nesouhlasí se závěry správních orgánů ohledně prokázání ekonomické výhodnosti stavby pro stavebníka, když i nadále trvá na tom, že k tomuto nikdy v řízení nedošlo a ani dojít nemohlo.
30. Závěrem žalobkyně vytkla správním orgánům, že způsobem svého rozhodování upřednostňují ekonomické zájmy nad zájmy ekologickými, a ekologické zájmy v dané věci zcela opominuly a ignorovaly a držely se pouze svého právního výkladu příslušných právních předpisů upravujících pouze oblast stavebnictví a ostatní legislativu, včetně jejího logického smyslu, přes opakovaná upozornění ze strany žalobkyně, nebraly nikterak v potaz.

Posouzení věci soudem

31. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas.
32. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
33. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
34. Z obsahu spisové dokumentace předložené žalovaným byly zjištěny následující podstatné skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Dne 24. 6. 2019 podalo Společenství vlastníků pro dům č. p. XA, XB, XC, X, jakožto stavebník, u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání stavebního povolení na stavbu. Realizaci stavby mělo dojít ke změně zdroje vytápění bytového domu č.p. XA, XB, XC. V objektu mělo dojít k odpojení dálkového rozvodu tepla, a to uvnitř objektu odříznutím potrubí za uzavíracími armaturami, přičemž zbylé potrubí mělo být vyšroubováno z uzavíracích armatur a následně do nich zašroubována zátka. Nově pak měl být bytový dům vytápěn samostatnou otopnou soustavou. Zdrojem tepla každé bytové jednotky měl být plynový kondenzační kotel bez nároku na spalovací vzduch z prostoru instalace. V podrobnostech bylo odkazováno na projektovou dokumentaci. Správní orgán prvního stupně oznámením ze dne 4. 5. 2020, č. j. MURCE/17405/2020, sdělil

účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení a stanovil lhůtu pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků. Této možnosti využila žalobkyně, která ve svých námitkách poukazovala na ovlivnění provozu SZTE odpojením odběrného místa, vyslovila nesouhlas s navrhovaným způsobem odpojení, odmontováním měřidel zhotovitelem, poukázala na absenci souhlasu vlastníka stávající technologie a vznesla s odkazem na údaje v ekonomické rozvaze pochybnosti o reálném finančním dopadu z hlediska stávajících a budoucích nákladů ze strany vlastníků bytů s tím, že výhodnost osazení plynových zařízení v jednotlivých bytových jednotkách oproti SZTE nelze jednoznačně tvrdit. Žalobkyně trvala na tom, že veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení změn a náklady spojené s odpojením od rozvodového tepelného zařízení je povinen uhradit ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodového tepelného zařízení požaduje. Trvala na tom, aby byl řádný a správný způsob odpojení doplněn do projektové dokumentace.

35. Dne 22. 7. 2020 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž je uvedeno, co je předmětem stavby, jsou v něm stanoveny podmínky pro její provedení ve smyslu závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy a uložení povinnosti stavebníku požádat stavební úřad po dokončení stavby o vydání kolaudačního rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že správní orgán prvního stupně reagoval na námitky žalobkyně. Zdůraznil, co bylo předmětem žádosti stavebníka s tím, že není oprávněn požadovat jeho rozšíření. Poukázal na to, že bytový dům čp. XE a XF je již od zdroje SZTE na patě objektu odpojen od roku 2010. V této souvislosti správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, sp. zn. 5 As 93/2016. Konstatoval, že přezkoumal žádost stavebníka z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona a zjistil, že jejím uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Protože pak i projektová dokumentace splňuje obecné požadavky na výstavbu, a podmínky územního rozhodnutí o umístění stavby, správní orgán prvního stupně neshledal důvody, které by mu bránily v povolení stavby.
36. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, v němž, krom výše uvedených námitek poukazovala na to, že s ní nebyla uzavřena písemná dohoda, která je nezbytná v případě, kdy odpojením odběrných míst dojde k ovlivnění provozu SZTE, která se stane hydraulicky nevyváženou. Zdůraznila svůj nesouhlas se způsobem navrhovaného odpojení, neboť celá trasa od hlavní větve SZTE po bytový dům určená k odstranění je z hlediska platné legislativy přípojkou a je právem žalobkyně trvat na jejím odstranění na náklady toho, kdo vyvolal odpojení a další neupotřebitelnost tepelného vedení. Pokud nebude přípojka odstraněna v požadovaném rozsahu a dojde pouze k zaslepení na patě objektu, bude nutné celou teplovodní soustavu opětovně hydraulicky vyvážit. Hydraulické vyvážení soustavy je stavebník povinen doložit formou projektu a uhradit veškeré náklady s tím spojené. Žalobkyně proto požadovala, aby stavebník doložil projekt na hydraulické vyvážení soustavy. Má totiž za to, že pouhým zaslepením na patě objektu mohou vzniknout netěsnosti a havárie, které mohou způsobit škodu na majetku třetích osob. Žalobkyně dále namítala, že nebylo prokázáno v rozporu s ust. § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, že využití tepla ze SZTE není ekonomicky přijatelné. Ekonomickou rozvahu doloženou stavebníkem k projektové dokumentaci předané správnímu orgánu považuje žalobkyně za nepřesně zpracovanou. Ač žalobkyně tuto námitku v průběhu řízení vznesla, podle žalobkyně správní orgán prvního stupně na ni ve svém rozhodnutí nikterak nereagoval. Přitom, dle propočtů žalobkyně, činí prostá návratnost vynaložených nákladů na změnu vytápění více než 90 let.

- Žalobkyně měla proto za to, že záměr stavebníka není ekonomický, efektivní ani výhodný. Pro případ, že aby odvolací námitky přesahovaly kompetence žalobkyně, požadovala, ba její námitky byly posouzeny jako podnět k přezkumu namítaných nesouladů s legislativou z moci úřední. O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
37. K odvolacím námitkám žalovaný v odůvodnění žalobou nadeného rozhodnutí uvedl, že ust. § 77 odst. 4 energetického zákona stanoví podmínku uzavření písemné dohody s držitelem licence na rozvod tepelné energie pouze tehdy, pokud má být jiný zdroj tepelné energie propojen s rozvodovým zařízením. V daném případě však jde o zcela samostatné zařízení, které nebude se stávajícím zařízením propojeno a svým samostatným provozem nemůže stávající rozvodné zařízení v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. Nejde tedy o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, a proto není vydání stavebního povolení podmíněno uzavřením písemné dohody. Žalovaný měl dále za to, že problematika vlastního odpojení od stávajícího SZTE je v projektové dokumentaci řešena dostatečným způsobem a případné náklady spojené s odpojením od SZTE hradí dle § 77 odst. 5 energetického zákona ten, kdo toto odpojení požaduje, přičemž správní orgán nemá kompetenci k tomu, aby zasahoval do smluvních vztahů či jinak řešil náklady související s odpojením od SZTE. Pokud jde o námitku ekonomické přijatelnosti řešení zásobování teplem, pak žalovaný ani tuto námitku neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že tato překračuje rámec oprávněnosti námitek žalobkyně podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona.
38. Dříve, než soud přistoupil k vlastnímu posouzení věci, musel se vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž žalobkyně tuto námitku vznesla pouze v obecné rovině, když měla za to, že žalovaný nedostatečně přezkoumal řízení před správním orgánem prvního stupně a nezabýval se odvoláním žalobkyně v rozsahu, ve kterém bylo odvoláním žalobkyně napadeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že jen přezkoumatelné správní rozhodnutí je způsobilé následného soudního přezkumu, musel by se soud touto otázkou ostatně zabývat i sám z úřední povinnosti.
39. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je nutné považovat takové rozhodnutí, které nemá žádné odůvodnění nebo z něhož nevyplývá, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakými úvahami se při právním posouzení věci řídil a jak uvažoval o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 55/2015 - 29).
40. Ve vztahu k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. V tomto směru lze pro stručnost odkázat na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. j. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

41. Žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů vznesla pouze tyto námitky: a) stavebník není oprávněn zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie bez dohody s držitelem licence, a protože taková dohoda nebyla uzavřena, nelze stavbu povolit; b) po odpojení bude nutné teplovodní soustavu opětovně hydraulicky vyvážit, přičemž toto vyvážení je stavebník povinen doložit formou projektu a uhradit veškeré náklady s tím spojené, avšak projektová dokumentace toto v daném případě neřeší a c) ekonomická rozvaha doložená stavebníkem pro posouzení ekonomické přijatelnosti neposkytuje správné údaje.
42. K odvolací námitce ad a) žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4) uvedl, že ust. § 77 odst. 4 energetického zákona stanoví podmínku uzavření písemné dohody s držitelem licence na rozvod tepelné energie pouze tehdy, pokud má být jiný zdroj tepelné energie propojen s rozvodovým zařízením. V daném případě však jde o zcela samostatné zařízení, které nebude se stávajícím zařízením propojeno a svým samostatným provozem nemůže stávající rozvodné zařízení v budoucnu jakkoliv ovlivňovat, nejde tedy o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona, a proto není vydání stavebního povolení podmíněno uzavřením písemné dohody. Pokud jde o odvolací námitku ad b), pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, že problematika vlastního odpojení od stávajícího SZTE je v projektové dokumentaci řešena dostatečným způsobem, přičemž z projektové dokumentace stavby 4/2020 zpracované Ing. J. S. citoval právě tu část, která se způsobu odpojení týká. Žalovaný dále uvedl, že případné náklady spojené s odpojením od SZTE hradí dle § 77 odst. 5 energetického zákona ten, kdo toto odpojení požaduje, přičemž správní orgán nemá kompetenci k tomu, aby zasahoval do smluvních vztahů či jinak řešil náklady související s odpojením od SZTE. Námitku ad c), týkající se ekonomické přijatelnosti řešení zásobování teplem, vypořádal žalovaný tak, že tato překračuje rámec oprávnění podle ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona.
43. Na tomto místě je třeba dle soudu zdůraznit specifické postavení žalobkyně v daném správním řízení. Žalobkyně v něm nebyla ani stavebníkem, kterému bylo stavební povolení přímo adresováno, ani nebyla účastníkem stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a existence obchodního vztahu s odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie, ale byla účastníkem řízení z důvodu vyplývajícího z § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. S ohledem na tuto skutečnost měla omezenou možnost uplatňovat výhrady proti povolované stavbě, neboť mohla ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet jen námitky související s přímým dotčením svých práv. K tomuto závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014 - 35, z něhož se podává, že ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona „neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících účastenství. (...) Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů. (...) Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovatelce více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, již je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v

intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek založena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu.“

44. Z bodu 42. tohoto rozsudku je evidentní, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval všemi námitkami, které žalobkyně učinila předmětem přezkumu. Skutečnost, že se žalovaný vypořádal s námitkami stručně – i jen jednou větou – nemá v daném případě za následek nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. I z této jedné věty je patrné, že se žalovaný všemi odvolacími námitkami zabýval, přezkoumal, zda je žalobkyně ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněna takové námitky vznášet, do odůvodnění napadeného rozhodnutí promítl své úvahy, které jej vedly k závěru, že se jedná o námitky přesahující zákonný rozsah, a to zcela jednoznačně a srozumitelně. Zda jsou závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí správné či nikoli, bude zdůvodněno v dalších bodech tohoto rozsudku. Nicméně již na tomto místě je třeba uzavřít, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
45. Pokud jde o další námitky uplatněné žalobkyní žalobou, dlužno ze strany soudu konstatovat, že se jednalo vesměs o námitky zcela obecné, a o námitky, které nebyly žalobkyní v průběhu správního řízení uplatněny, a jimiž se tudíž správní orgány ve svých rozhodnutích nikterak nezabývaly. Ovšem i tyto námitky byly vysloveny ve zcela obecné rovině (absence přezkumu účinků budoucího užívání stavby a umístění stavby v souladu se záměry územního plánování). S poukazem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, („Zásada volného přístupu k soudu není ale neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. [...] Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“) dospěl soud k závěru, že není racionálního důvodu vypořádávat ty výtky, které jsou tak obecné, že nedosahují konkrétnosti věcně projednatelného žalobního bodu.
46. Pokud jde dále o konkrétní žalobní námitku, že se žalovaný s poukazem na ust. § 114 odst. 1 stavebního zákona nezákonně vypořádal s odvolací námitkou žalobkyně ohledně otázky ekonomické přijatelnosti nového zdroje dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, kdy je povinností stavebních úřadů tuto otázku posoudit a vyřešit, pak soud shledal tuto námitku nedůvodnou.
47. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.

48. Podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší je právnická a fyzická osoba povinná, je-li to technicky možné, u nových staveb nebo při změnách stávajících staveb využít pro vytápění teplo ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje, který není stacionárním zdrojem. To neplatí, pokud energetický posudek prokáže, že využití tepla ze soustavy zásobování tepelnou energií nebo zdroje energie, který není stacionárním zdrojem, není pro povinnou osobu ekonomicky přijatelné.
49. Podle § 77 odst. 5 energetického zákona, ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů, změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.
50. Pokud jde o legitimaci žalobkyně (resp. jí podobných subjektů) a k přímému dotčení jejích práv v daném správním řízení, existuje ustálená a dlouhodobá judikatura správních soudů, která dopadá i na daný případ. Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56, konstatoval, že *„aby se jednalo o námitku ve smyslu ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, je nutné kumulativní splnění dvou podmínek: 1. musí se jednat o námitku, která směřuje proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů (věcný rozsah) a 2. účastník musí tvrdit přímé dotčení na svém vlastnickém právu nebo právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právu odpovídajícímu věcnému břemenu k stavbě nebo pozemku (osobní rozsah). Není-li některá z podmínek splněna, nejedná se o námitku, o níž by byl stavební úřad povinen rozhodnout.“*
51. Pro závěr, že žalobkyně není subjektem oprávněným k podání námitek proti postupu správních orgánů v případě rozporu s ust. § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, a nelze jí přiznat ani oprávněnost k podání námitek ekonomické přijatelnosti změny způsobu vytápění, lze aplikovat nejen rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014 - 59, či ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014-38, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016 - 29, z něhož lze citovat, že *„stěžovatelka nemohla být případným porušením § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přímo dotčena na svých právech souvisejících s účastenstvím ve stavebním řízení, tj. na vlastnickém právu k tepelnému zařízení. Posouzením ekonomické přijatelnosti se má na mysli ekonomicky přijatelné řešení pro stavebníka, nikoliv pro stěžovatelku.“*, ale také nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, N 111/73 SbNU 757. I Ústavní soud v tomto svém nálezu vyslovil názor, že *„stěžovatelka jako vlastník a provozovatel soustavy zásobování tepelnou energií není oprávněným subjektem k podání námitek proti postupu správních orgánů v rozporu s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Ochrana ovzduší je součástí práva na příznivé životní prostředí. Aktivně legitimovanými k ochraně tohoto práva jsou pouze fyzické osoby a ekologické spolky.“*
52. Pokud tedy správní orgány ve svých rozhodnutích odmítly posuzovat námitky žalobkyně týkající se hodnocení ekonomické přijatelnosti záměru stavby podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší s tím, že jí takové námitky nepřísluší v daném řízení vznášet, pak plně respektovaly výše uvedené judikатурní závěry, když z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný odvolání žalobkyně posuzoval zcela v intencích § 114 odst. 1 stavebního zákona.

53. Žalobkyně jakožto provozovatelka (vlastnice SZTE) mohla v průběhu předmětného správního řízení tedy vznášet námitky z důvodu dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva (k tomu lze poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013 - 50, a ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 As 70/2015 - 27). V průběhu správního řízení dovozovala žalobkyně zásah do svých práv k tepelnému zařízení ze skutečnosti, že v projektové dokumentaci není vyřešeno celkové odpojení od SZTE, náklady spojené s tímto odpojením a opětovné hydraulické vyvážení soustavy, neboť pouhým zaslepením na patě objektu mohou vzniknout netěsnosti a havárie, které mohou způsobit škodu na majetku třetích osob. Dle názoru soudu však nejde o konkrétní námitky, které by se mohly týkat zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení. Jedná se o námitky, uplatněné pouze v obecné rovině s poukazem na případné problémy související s odpojením od SZTE. Tyto námitky týkající se nadbytečnosti části tepelné soustavy či možného vlivu na celkovou provozuschopnost a funkčnost soustavy jsou však námitkami soukromoprávního charakteru, které nebyly předmětem daného správního řízení, a proto byly soudem shledány nedůvodnými.
54. Je třeba konstatovat, že obdobnými případy žalobkyně se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, a to např. již v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016 - 29. Obdobnou skutkovou i právní situaci pak Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018 - 37, v němž dospěl k následujícím závěrům: „je nutné rozlišovat na jedné straně změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona projednávanou ve stavebním řízení, a na druhé straně soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem tepelné energie (...) a dodavatelem tepelné energie, tj. stěžovatelkou. Jak již dovodila judikatura, „fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu“; v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159, jehož závěry jsou *mutatis mutandis* přenositelné též na nyní souzenou věc. (...) Otázky související se odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem. V této souvislosti je rovněž vhodné upozornit na právní úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věty druhé energetického zákona, dle které „veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje“. Náklady spojené s provedením stavebních změn dle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je tedy povinen hradit ten, kdo tuto změnu iniciuje. Smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejích věcných práv k teplovodním rozvodům a instalacím na SZTE před neoprávněným zásahem do nich. Takovým zásahem přitom není a nemůže být prosté odpojení od SZTE, jak naznačuje stěžovatelka v kasační stížnosti. Jak již bylo řečeno, jde o logický důsledek povolení změny způsobu vytápění dotčeného objektu, a nic na tom nemění ani stěžovatelkou namítaná skutečnost, že se sníží hodnota SZTE či pozbyde účelu. Opět jde o zřejmý důsledek, který přinese realizace stavebního záměru, u něhož je z povahy věci jasné, že negativně zasáhne do ekonomické sféry stěžovatelky, jelikož jí sníží odbyt tepelné energie dodávané v rámci SZTE. To ovšem neznamená, že by měly být tyto ekonomické zájmy stěžovatelky zohledněny ve stavebním řízení vedeném ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona.“ Na tyto závěry pak odkázal Nejvyšší správní soud i ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2022, č. j. 5 As 274/2019 - 35.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

55. Závěrem soud shrnuje, že žalobkyně nebyla oprávněna vznášet jakékoliv námitky, ale jen takové, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství. Žalobkyně nemohla být případným porušením § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší přímo dotčena na svých právech souvisejících s účastenstvím ve stavebním řízení, tj. na vlastnickém právu k tepelnému zařízení. Žalobkyně nevznesla žádné konkrétní pochybnosti o tom, že by stavební záměr fyzicky zasahoval do tepelných zařízení v jejím vlastnictví. Správní orgány nebyly povinny se v řízení o stavebním záměru zabývat námitkami žalobkyně o případných technických problémech SZTE při odpojení a po odpojení tepelných zařízení žalobkyně, ani podmiňovat vydání povolení na stavbu podmínkami, které si za účelem eliminace těchto případných problémů stanovila žalobkyně.
56. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud v projednávané věci uzavírá, že žádnou z uplatněných žalobních námitek o pochybení žalovaného neshledal důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
57. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. listopadu 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu